

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 7.1.2004
KOM(2003) 830 lopullinen

KOMISSION TIEDONANTO

ohjeista jäsenvaltioiden avustamiseksi kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta annetun direktiivin 2003/87/EY liitteessä III lueteltujen perusteiden täytäntöönpanossa sekä olosuhteista, joissa ylivoimainen este näytetty toteen

KOMISSIION TIEDONANTO

ohjeista jäsenvaltioiden avustamiseksi kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmän toteuttamisesta yhteisössä ja neuvoston direktiivin 96/61/EY muuttamisesta annetun direktiivin 2003/87/EY liitteessä III lueteltujen perusteiden täytäntöönpanossa sekä olosuhteista, joissa ylivoimainen este näytetty toteen

1. JOHDANTO

1. Direktiivillä 2003/87/EY¹ perustetaan yhteisön laajuinen kasvihuonekaasujen päästöoikeuksien kaupan järjestelmä, jonka toiminta alkaa vuonna 2005. Direktiivin 9 artiklan mukaan kunkin jäsenvaltion on määräajoin laadittava kansallinen jakosuunnitelma. Suunnitelman laatimisessa on käytettävä objektiivisia ja avoimia perusteita, mukaan lukien direktiivin liitteessä III luetellut perusteet. Ensimmäiset kansalliset jakosuunnitelmat on julkaistava ja niistä on ilmoitettava komissiolle ja muille jäsenvaltioille 31. maaliskuuta 2004 mennessä. Euroopan unioniin 1. toukokuuta 2004 liittyville maille velvoite julkaista kansalliset jakosuunnitelmat ja ilmoittaa niistä syntyy vasta liittymispäivänä. Komissio kehottaa kuitenkin myös näitä tulevia jäsenvaltioita julkaisemaan kansalliset jakosuunnitelmat ja ilmoittamaan niistä 31. maaliskuuta 2004 mennessä.
2. Direktiivin 9 artiklassa annetaan komission tehtäväksi laatia 31. joulukuuta 2003 mennessä ohjeet liitteessä III lueteltujen perusteiden täytäntöönpanosta. Direktiivin 29 artiklan mukaan komissio laatii samaan päivämäärään mennessä ohjeiston olosuhteista, joiden vallitessa ylivoimainen este on näytetty toteen. Tässä asiakirjassa annetuilla ohjeilla on kolme tarkoitusta:
 - avustaa jäsenvaltioita laatimaan kansalliset jakosuunnitelmat selventämällä, millaista tulkinnanvaraa liitteen III perusteiden täytäntöönpanossa komissio pitää hyväksyttävänä;
 - tukea komissiota sen arvioidessa kansallisia jakosuunnitelmia 9 artiklan 3 kohdan mukaisesti;
 - kuvata olosuhteita, joiden vallitessa ylivoimainen este on näytetty toteen.
3. Direktiivi on yksi yhteisön ilmastonmuutospolitiikan perusosista. Sen tavoitteena on edistää kasvihuonekaasupäästöjen vähentämistä kustannustehokkaasti ja taloudellisesti. Päästökauppajärjestelmässä on siis varmistettava, että siitä saadaan ympäristön kannalta positiivisia tuloksia. Kyseisen tavoitteen saavuttamisessa käytetään välineenä kansallisia jakosuunnitelmia. Tavoite otetaan huomioon tässä asiakirjassa annetuissa ohjeissa.
4. Komissio seuraa ohjeiden soveltamista ja muuttaa niitä tarpeen mukaan, erityisesti mikäli liitteeseen III tehdään muutoksia direktiivin 22 artiklan ja/tai 30 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

¹ EYVL L 275, 25.10.2003, s. 32.

2. OHJEET LIITTEESSÄ III ESITETTYJEN PERUSTEIDEN TÄYTÄNTÖÖNPANOSTA

5. Direktiivin 2003/87/EY liite III sisältää 11 kansallisiin jakosuunnitelmiin liittyvää perustetta. Näiden perusteiden väliset suhteet voidaan osoittaa luokittelemalla niitä eri tavoin.

Taulukko 1: Perusteiden luokittelu

	Pakollinen (P)/ Valinnainen (V)	Koko- nais- taso	Toiminta- /ala- kohtainen	Laitos- kohtainen
1) Kioton velvoitteet	(P)/(V)	+		
2) Päästöjen kehittymisen arviointi	(P)	+		
3) Mahdollisuudet vähentää päästöjä	(P)/(V)	+	+	
4) Johdonmukaisuus muun lainsäädännön kanssa	(P)/(V)	+	+	
5) Syrjimättömyys yritysten ja alojen välillä	(P)	+	+	+
6) Uudet osallistujat	(V)			+
7) Varhaiset toimet	(V)			+
8) Puhdas tekniikka	(V)			+
9) Yleisön osallistuminen	(P)			
10) Laitosten luettelo	(P)			+
11) EU:n ulkopuolinen kilpailu	(V)		+	

6. Yksi tapa luokitella perusteet on se, onko perusteiden noudattaminen pakollista vai valinnaista. Jäsenvaltioilla on velvollisuus soveltaa perusteita 2, 5, 9 ja 10 kaikilta osin sekä perusteita 1, 3 ja 4 osittain. Perusteiden 1, 3 ja 4 joidenkin osien ja perusteiden 6, 7, 8 ja 11 osalta ne voivat siis valita, toteuttavatko ne erityisiä toimia perusteiden täytäntöönpanemiseksi. Komissio ei hylkää sellaista suunnitelmaa, jossa asianmukaisesti sovelletaan kaikkia pakollisia perusteita sekä perusteiden pakollisia osia. Komissio ei myöskään hylkää suunnitelmaa, jossa ei sovelleta valinnaisia perusteita tai perusteiden valinnaisia osia. Silloin kuin näitä valinnaisia perusteita tai perusteiden valinnaisia osia taikka objektiivisia ja avoimia lisäperusteita sovelletaan, komissio arvioi niiden soveltamisen. Komissio vaatii kaikissa tapauksissa jäsenvaltiolta perusteisiin 7 ja 8 liittyviä tietoja, vaikka niissä todettaisiin ainoastaan, että kyseisiä perusteita ei ole sovellettu. Perusteen 6 osalta jäsenvaltion on

ilmoitettava, millä tavalla uudet osallistujat voivat osallistua yhteisön järjestelmään kyseisessä jäsenvaltiossa.

7. Toinen tapa luokitella perusteet on se, millä tasolla niitä sovelletaan päästöoikeuksien jakamiseen: kaikkien järjestelmään kuuluvien laitosten, toiminnan tai alan vai yksittäisten laitosten tasolla. Komission tulkinta asiasta esitetään taulukossa 1.
8. Liitteenä oleva kansallisen jakosuunnitelman yhteinen malli on laadittu sen mukaisesti, että perusteita sovelletaan eri tasoilla, mutta huomioon on otettu myös se, että ne koskevat eri näkökohtia, kuten teknisiä näkökohtia tai yhteisön lainsäädäntöä ja politiikkaa. Selkeyden vuoksi ja jäsenvaltioiden työn helpottamiseksi suositellaan, että liitteenä olevaa yhteistä mallia käytetään kansallista jakosuunnitelmaa laadittaessa ja siitä ilmoittaessa. Malli auttaa jäsenvaltioita suunnitelman laatimisessa, ja lisäksi niiden on sen avulla yksinkertaisempaa tarkastella muiden jäsenvaltioiden suunnitelmia. Malli helpottaa myös sidosryhmien tutustumista suunnitelmiin.

2.1. Yksittäisiä perusteita koskevat ohjeet

9. Komissio esittää seuraavassa yksittäisten perusteiden täytäntöönpanoa koskevat ohjeet. Perusteita käsitellään yksitellen siinä järjestyksessä, jossa ne luetellaan direktiivin liitteessä III. Ohjeissa käytetään ristiinviittauksia, joissa tuodaan esiin eri perusteiden välisiä suhteita. Ohjeet sisältävät johdannon sekä analyttisen osan.

2.1.1. Peruste 1 – Kioton velvoitteet

Kunakin kautena jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän on vastattava jäsenvaltion päästörajoitusvelvoitetta, joka perustuu päätökseen 2002/358/EY ja Kioton pöytäkirjaan, ottaen huomioon toisaalta kokonaispäästömäärä, jota nämä päästöoikeudet vastaavat verrattuna tämän direktiivin soveltamisalaan kuulumattomista lähteistä aiheutuviin päästöihin, ja toisaalta kansalliset energiapolitiikat, ja sen olisi oltava kansallisen ilmastonmuutosohjelman mukainen. Jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärä ei saa ylittää tässä liitteessä olevien perusteiden tinkimättömäksi soveltamiseksi todennäköisesti tarvittavaa määrää. Ennen vuotta 2008 on kyseisen määrän oltava johdonmukainen niiden toimien kanssa, joilla pyritään saavuttamaan tai ylittämään kunkin jäsenvaltion tavoite päätöksen 2002/358/EY ja Kioton pöytäkirjan mukaisesti.

2.1.1.1. Johdanto

10. Perusteessa 1 luodaan yhteys päästöoikeuksien kokonaismäärän sekä jäsenvaltioiden yksittäisten tavoitteiden välille. Tavoitteet perustuvat joko neuvoston päätökseen 2002/358/EY² Kioton pöytäkirjan velvoitteiden täyttämistä yhteisesti tai itse Kioton pöytäkirjaan. Niille uusille jäsenvaltioille, joita ei mainita kyseisessä päätöksessä, tähän perusteeseen liittyvänä vertailukohtana ovat Kioton pöytäkirjaan perustuvat tavoitteet. Kunkin jäsenvaltion on täytettävä sille vahvistetut velvoitteet, mutta perustetta noudattamalla jäsenvaltiot voivat saavuttaa jopa Kioton tavoitteita parempia tuloksia. Tavoitteiden saavuttamiseksi tehtävien ponnistelujen jakaminen

² EYVL L 130, 15.5.2002, s. 1.

on ”nollasummapeliä”, jossa on saavutettava sama tulos riippumatta siitä, miten ponnistelut jaetaan järjestelmään kuuluvien ja kuulumattomien laitosten ja toimintojen välillä sekä toisaalta järjestelmään kuuluvien laitosten kesken.

11. Ilmastonmuutosvelvoitteidensa puitteissa jäsenvaltio, joka soveltaa tehokkaita politiikkoja ja toimenpiteitä päästökauppajärjestelmän ulkopuolelle jääviin lähteisiin, pystyy jakamaan enemmän päästöoikeuksia järjestelmään kuuluville laitoksille. Kansalliset energiapolitiikat voivat myös vaikuttaa suhteellisiin ponnisteluihin, joilla pyritään ilmastonmuutosvelvoitteen noudattamiseen. Mikäli jäsenvaltio on sitoutunut poistamaan vähitellen käytöstä alueellaan toimivat ydinvoimalat, sen on toteutettava toimenpiteitä, joilla varmistetaan sähkön tarvittava saanti. Ydinvoimasta luopuminen voi aiheuttaa kasvihuonekaasupäästöjen lisääntymistä, mutta se ei ole peruste sille, että jäsenvaltio ei täytä päätöksen 2002/358/EY mukaista velvoitettaan.
12. Niillä ”toimilla, joilla pyritään saavuttamaan tai ylittämään kunkin jäsenvaltion tavoite” (ns. uralla, ”path”) tarkoitetaan sitä, että ennen kautta 2008–2012 jäsenvaltioilla ei ole määrällisiä tavoitteita, vaan niiden on sen sijaan Kioton pöytäkirjan 3 artiklan 2 kohdan mukaisesti osoitettava vuoteen 2005 mennessä edistyneensä kaudelle 2008–2012 asetettujen määrällisten velvoitteidensa täyttämässä. Kaudelle 2005–2007 myönnettävissä päästöoikeuksissa on otettava huomioon kautta 2008–2012 koskevat tavoitteet. Tämän vuoksi katsotaan, että jäsenvaltioiden olisi edistytävä kautta 2008–2012 koskevien tavoitteiden saavuttamisessa jo ensimmäisenä päästökaupakautena vuosina 2005–2007. ”Uran” on tarkoitus osoittaa suuntausta, joka ei välttämättä ole suoraviivainen mutta joka johtaa kohti Kioton pöytäkirjassa ja päätöksessä 2002/358/EY vaadittuja vähennyksiä ja rajoituksia tai jopa niitä pidemmälle.

2.1.1.2. Analyysi

13. Peruste 1 on suurelta osin pakollinen, ja sitä on sovellettava määritettäessä päästöoikeuksien kokonaismäärää.
14. Direktiivi kattaa osan jäsenvaltioiden kasvihuonekaasupäästöistä, mutta Kioton pöytäkirjaan perustuva tavoite koskee jäsenvaltion kaikkia kasvihuonekaasupäästöjä. Jäsenvaltion on tämän vuoksi suunnitelmassaan päätettävä, millaista panosta järjestelmään kuuluvilta laitoksilta toivotaan yleisen velvoitteen saavuttamiseksi tai sen ylittämiseksi kaudella 2008–2012 ja millaisia toimia jäsenvaltio toteuttaa (millaista ”uraa” se noudattaa) kaudella 2005–2007.
15. Jäsenvaltion on osoitettava, miten sen päättämä päästöoikeuksien kokonaismäärä edistää Kioton pöytäkirjaan perustuvan tavoitteen saavuttamista tai ylittämistä. Tällöin otetaan huomioon yhtäältä näiden päästöoikeuksien edustamien kokonaispäästöjen osuus verrattuna päästöihin sellaisista lähteistä, jotka eivät kuulu direktiivin soveltamisalaan, sekä toisaalta kansalliset energiapolitiikat. Jäsenvaltion on esitettävä valitut toimet, joilla pyritään saavuttamaan tai ylittämään päätökseen 2002/358/EY ja Kioton pöytäkirjaan perustuva tavoite, sekä selitettävä, kuinka varmistetaan johdonmukaisuus päästöoikeuksien suunnitellun jaon ja valittujen toimien välillä.
16. Päätettäessä päästöoikeuksien kokonaismäärästä ensimmäisenä huomioon otettavana seikkana on järjestelmään kuuluvien laitosten kokonaispäästöjen osuus suhteessa kaikkiin päästöihin. Jäsenvaltioiden olisi käytettävä tämän osuuden määrittämisessä

tuoreimpia saatavilla olevia tietoja. Mikäli jäsenvaltio poikkeaa merkittävästi tästä osuudesta, sen olisi perusteltava tämä päätöksensä. Näihin perusteisiin voivat kuulua muun muassa odotettavissa olevat rakenteelliset muutokset taloudessa ja kansallisessa energiapolitiikassa. Kansallisen energiapolitiikan noudattaminen voi olla peruste osuuden suurentamiselle tai pienentämiseksi. Jäsenvaltio, joka luopuu ydinvoimaloista kyseisenä kautena, voi suurentaa osuutta, mikäli ydinvoiman korvaamiseksi ei suunnitella hiilettömien vaihtoehtojen käyttöä. Jäsenvaltion, joka aikoo lisätä uusiutuvien energialähteiden osuutta, sähkön ja lämmön yhteistuotantoa tai muuta hiilettömiin tai hiilisisällöltään alhaisiin lähteisiin perustuvaa sähkön ja lämmön tuotantoa, olisi pienennettävä osuutta. Komissio muistuttaa, että sähköntuotannon edistämisestä uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön sisämarkkinoilla annetun direktiivin 2001/77/EY³ säännösten perusteella kaikki jäsenvaltiot, myös tulevat jäsenvaltiot, ovat sitoutuneet lisäämään uusiutuvista energialähteistä tuotetun sähkön osuutta.

17. Järjestelmään kuuluvien laitosten käytettävissä olevan päästöoikeusmäärän on oltava johdonmukainen niiden lisäysten tai vähennysten kanssa, joita odotetaan tapahtuvan järjestelmään kuulumattomissa toiminnoissa. Tämän vuoksi jäsenvaltion olisi sisällytettävä kansalliseen jakosuunnitelmaansa selkeät, realistiset ja perustellut ennusteet niiden politiikkojen tehokkuudesta, jotka koskevat järjestelmään kuulumattomia toimintoja. Lisäksi jäsenvaltion olisi otettava käyttöön lisäpolitiikkoja ja –toimenpiteitä järjestelmään kuulumattomien toimintojen päästöjen valvomiseksi, jotta kaikki alat myötävaikuttavat päätöksen 2002/358/EY ja Kioton pöytäkirjan mukaisen tavoitteen saavuttamiseen.
18. Komissio pitää ilmaisua ”*todennäköisesti tarvittava*” tulevaisuuteen suuntautuvana ja katsoo sen liittyvän järjestelmään kuuluvien laitosten ennustettuihin päästöihin kokonaisuutena, kun otetaan huomioon, että tämä peruste viittaa myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärään. Komissio ymmärtää ilmaisun ”tässä liitteessä olevien perusteiden tinkimättömäksi soveltamiseksi” kattavan perusteet, jotka ovat pakollisia tai sisältävät pakollisia osia, eli perusteet 1, 2, 3, 4 ja 5⁴. Jotta voidaan noudattaa tätä vaatimusta sekä kaikkia pakollisia perusteita ja osia, jäsenvaltion ei tulisi myöntää enempää päästöoikeuksia kuin on tarpeen tai syytä näiden tiukimpien perusteiden mukaisesti. Näin ollen liitteen III valinnaisten osien soveltaminen ei saa johtaa päästöoikeuksien kokonaismäärän lisääntymiseen.
19. Valittu osuus, jossa on otettu huomioon perusteet 1, 2, 3, 4 ja 5, olisi kerrottava kaudeksi 2008–2012 sallituilla vuosittaisella keskimääräisillä päästöillä, jotka perustuvat päätökseen 2002/358/EY tai uusien jäsenvaltioiden osalta Kioton pöytäkirjaan. Mikäli jäsenvaltio aikoo ylittää Kioton tavoitteensa kaudella 2008–2012, lukua voidaan pienentää sopivalla kertoimella. Päättyessään kokonaismäärästä kaudelle 2005–2007 jäsenvaltioiden olisi mukautettava tämä osuus valittujen toimien mukaisesti sekä kerrottava luku kolmella.
20. Kioton pöytäkirjan sopimuspuolena jäsenvaltio voi käyttää 6, 12 ja 17 artiklan mukaisia mekanismeja (yhteistoteutusta, puhtaan kehityksen mekanismeja sekä kansainvälistä päästökauppaa) noudattaakseen pöytäkirjaan perustuvia velvoitteitaan

³ EYVL L 283, 27.10.2001, s. 33.

⁴ Perusteet 9 ja 10 eivät liity myönnettyjen määrien määrittämiseen eikä niillä ole sen vuoksi merkitystä tässä yhteydessä.

kaudella 2008–2012. Mikäli jäsenvaltio aikoo käyttää näitä mekanismeja, se voi mukauttaa päätöksen 2002/358/EY ja Kioton pöytäkirjan perusteella kaudelle 2008–2012 sallittuja vuosittaisia keskimääräisiä päästöjä. Jäsenvaltion on kansallisessa jakosuunnitelmassa perusteltava aikomuksensa hyödyntää Kioton mekanismeja. Komissio perustaa arviointinsa muun muassa asiaa koskevan lainsäädännön tai soveltamissäännösten edistymiseen kansallisella tasolla.

Jäsenvaltion on käytettävä päästöoikeuksien kokonaismäärän perusteena järjestelmään kuuluvien laitosten kokonaispäästöjen osuutta kaikista päästöistä. Jäsenvaltioiden olisi käytettävä tämän osuuden määrittämisessä tuoreimpia saatavilla olevia tietoja. Mikäli jäsenvaltio poikkeaa merkittävästi tästä osuudesta, sen olisi esitettävä perusteet poikkeamiselle.

Jäsenvaltion on perusteltava aikomuksensa hyödyntää Kioton mekanismeja.

2.1.2. Peruste 2 – Arvio päästöjen kehittymisestä

Jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärän on vastattava päätöksen 93/389/ETY mukaisesti laadittavia arvioita toteutuneesta ja suunnitellusta edistymisestä jäsenvaltioiden osallistumisessa yhteisön velvoitteiden täyttämiseen.

2.1.2.1. Johdanto

21. Yhteisön CO₂-päästöjen ja muiden kasvihuonekaasupäästöjen valvontajärjestelmästä tehdyn päätöksen 93/389/ETY⁵ mukaisesti komissio tekee vuosittain arvion jäsenvaltioiden todellisista ja ennustetuista päästöistä. Arvioissa käsitellään sekä kokonaispäästöjä että ala- ja kaasukohtaisia päästöjä. Nämä arviot laaditaan tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa. Perusteen 2 tarkoituksena on varmistaa, että päästöoikeuksien kokonaismäärä on johdonmukainen todellisista ja ennustetuista päästöistä ennen jakoa laadittujen, yleisesti saatavilla olevien ja objektiivisten arvioiden kanssa. Näitä arvioita käsitellään seuraavissa kertomuksissa: KOM(2000)749, KOM(2001)708, KOM(2002)702 ja KOM(2003)735. Vuoden 2000 ja 2001 kertomukset kattavat ainoastaan nykyiset jäsenvaltiot eikä niillä sen vuoksi ole merkitystä uusille jäsenvaltioille. Vuoden 2002 ja 2003 kertomukset koskevat myös uusia jäsenvaltioita.
22. Päätös 93/389/ETY kumotaan ja korvataan vuoden 2004 alussa päätöksellä 2004/xx/EY yhteisön kasvihuonekaasupäästöjen seurantajärjestelmästä ja Kioton pöytäkirjan täytäntöönpanosta⁶.

2.1.2.2. Analyysi

23. Peruste 2 on pakollinen, ja sitä on sovellettava päätettäessä päästöoikeuksien kokonaismäärästä.

⁵ EYVL L 167, 9.7.1993, s. 31. Päätös sellaisena kuin se on muutettuna päätöksellä 1999/296/EY (EYVL L 117, 5.5.1999, s. 35).

⁶ Tästä päätöksestä (komission ehdotus asiakirjassa KOM(2003)51) on päästy ensimmäisessä käsittelyssä sopimukseen, joka perustuu Euroopan parlamentin 21. lokakuuta 2003 tekemiin tarkistuksiin, ja sen odotetaan tulevan voimaan vuoden 2004 alkupuolella.

24. Komissio tekee päätöksen 93/389/ETY mukaisesti arviot yhteistyössä jäsenvaltioiden kanssa. Näissä arvioissa käsitellään jäsenvaltioiden todellisten päästöjen tuoreita suuntauksia ja ennustettuja päästöjä kautena 2008–2012. Arvioinneissa käsitellään sekä kokonaispäästöjä että ala- ja kaasukohtaisia päästöjä.
25. Johdonmukaisuus päätöksen 93/389/ETY mukaisten arvioiden kanssa katsotaan varmistetuksi, mikäli järjestelmään kuuluville laitoksille myönnettyjen päästöoikeuksien kokonaismäärä ei ylitä määrää, joka on tarpeen, kun otetaan huomioon kyseisiin arvioihin sisältyvät todelliset ja ennustetut päästöt. Johdonmukaisuutta ei katsota varmistetuksi, mikäli jäsenvaltion tarkoituksena on ollut myöntää päästöoikeuksia sellainen kokonaismäärä, joka on suurempi kuin arvioissa esitetyt järjestelmään kuuluvien laitosten todelliset tai ennustetut päästöt kyseisenä kautena.

Johdonmukaisuus päätöksen 93/389/ETY mukaisten arvioiden kanssa katsotaan varmistetuksi, mikäli järjestelmään kuuluville laitoksille myönnettyjen päästöoikeuksien kokonaismäärä ei ylitä määrää, joka vastaa kyseisiin arvioihin sisältyviä todellisia ja ennustettuja päästöjä.

2.1.3. Peruste 3 – Edellytykset vähentää päästöjä

Jaettavien päästöoikeusmäärien on vastattava tämän suunnitelman kattamien toimintojen edellytyksiä, myös teknisiä edellytyksiä, vähentää päästöjä. Jäsenvaltiot voivat perustaa päästöoikeuksien jakamisen kasvihuonekaasujen päästöjen tuotekohtaiseen keskitasoon kussakin toiminnassa sekä kussakin toiminnassa saavutettavissa olevaan edistykseen.

2.1.3.1. Johdanto

26. Ilmaisua ”edellytykset” ei ole määritetty tai tarkennettu, joten edellytyksiä ei tulisi rajoittaa teknisiin edellytyksiin vaan ne voisivat sisältää muun muassa taloudelliset edellytykset. Koska tekniset vaihtoehdot päästöjen vähentämiseksi hiilidioksiditonilla sekä tästä aiheutuvat kustannukset vaihtelevat toimintojen välillä, päästöoikeuksien jaossa voidaan ottaa huomioon, että joissakin tapauksissa vähennys voidaan saavuttaa alhaisemmin kustannuksin ja joissakin muissa tapauksissa vastaava vähennys voi olla kalliimpi. Ajatuksena on, että toiminnoilta, jotka voivat tehdä vähennyksiä halvemmin, voidaan vaatia enemmän, ja toiminnoilta, joissa vähennykset ovat kalliita, vaaditaan vähemmän.
27. Perusteen toisessa lauseessa selvennetään, että jäsenvaltiot voivat käyttää päästöoikeuksien jakamisessa tuotekohtaisia vertailuarvoja kussakin toiminnassa sekä kussakin toiminnassa saavutettavissa olevaa edistystä. Vertailuarvoihin perustuvassa lähestymistavassa määritetään päästöjen keskitaso tuotosyksikköä kohti, ja päästöoikeudet jaetaan aiempien, senhetkisten ja odotettujen tuotosten määrien perusteella. Laitoksille, joilla on ollut alhaisemmat päästöt tuotosyksikköä kohti, myönnettäisiin enemmän päästöoikeuksia suhteessa tämänhetkisiin päästöihin kuin laitoksille, joiden päästöt ovat olleet korkeammat tuotosyksikköä kohti.

28. Peruste 3 viittaa tuotekohtaiseen tasoon kussakin toiminnassa ilman, että määritetään tuote. Implisiittisesti ymmärretään, että tietty toiminta voisi kattaa useita tuotteita, joten jokaista toimintaa ei tarvitse käsitellä kokonaisuutena. Esimerkki: kivihiileen perustuvassa sähkötuotannossa saavutettavissa oleva edistys katsotaan hyväksyttäväksi perustaksi vertailuarvojen määrittämiselle. Erilaisilla kivihiileen perustuvilla tekniikoilla saavutettava edistyminen on vähäisempää kuin se, mitä voidaan saavuttaa vaihtamalla polttoaine kivihiilestä maakaasuun. Kannustin siirtyä hiilipitoisuudeltaan alhaisempiin polttoaineisiin säilyy kuitenkin ennallaan.
29. Direktiivin 30 artiklan 2 kohdan mukaisesti komissio tarkastelee tulevissa arvioinneissa *mahdollisuutta saada aikaan yhteisön laajuisia vertailuarvoja* käytettäväksi jaon perustana. Komissio toteaa, että lainsäätäjät eivät pidä mahdollisena soveltaa yhteisön laajuisia vertailuarvoja ensimmäisissä kansallisissa jakosuunnitelmissa.

2.1.3.2. Analyysi

30. Peruste 3 on pakollinen osittain. Sitä on sovellettava päätettäessä päästöoikeuksien kokonaismäärästä, ja sitä voidaan soveltaa määrittäessä päästöoikeuksien määrää toimintaa kohti.
31. Jäsenvaltion olisi päätettävä tämän perusteen soveltamiseen perustuvasta päästöoikeuksien kokonaismäärästä vertaamalla järjestelmään kuuluvien toimintojen edellytyksiä vähentää päästöjä niiden toimintojen edellytyksiin, jotka eivät kuulu järjestelmään. Peruste katsotaan täytetyksi, jos päästöoikeuksien jako vastaa suhteellisia eroja kaikkien järjestelmään kuuluvien ja kaikkien järjestelmään kuulumattomien toimintojen edellytysten välillä.
32. Jäsenvaltio voi soveltaa perustetta määrittääkseen erilliset määrät eri toimintoja kohti. Jäsenvaltion olisi verrattava keskenään järjestelmään kuuluvien yksittäisten toimintojen edellytyksiä vähentää päästöjä. Mikäli jäsenvaltio soveltaa perustetta määrittääkseen erilliset määrät eri toimintoja kohti, peruste katsotaan täytetyksi, mikäli jako vastaa suhteellisia eroja järjestelmään kuuluvien yksittäisten toimintojen edellytyksissä.
33. Päätteessään toimintakohtaisesta määrästä jäsenvaltio voi käyttää järjestelmään kuuluvien kasvihuonekaasujen päästöjen tuotekohtaisia keskitasoja sekä kussakin toiminnassa saavutettavissa olevaa edistystä. Mikäli jäsenvaltio päättää käyttää tätä menetelmää, sen olisi määritettävä päästöjen todelliset keskitasot tuotekohtaisesti käyttämällä kansallisia tietoja ja arvioitava tuotekohtaisesti ne päästöjen keskitasot, jotka ovat mahdolliset kyseisellä kaudella, ottaen huomioon saavutettavissa oleva edistys. Jäsenvaltion olisi ilmoitettava sovellettava keskitaso kansallisessa jakosuunnitelmassa ja perusteltava, miksi se pitää valittua keskitasoa asianmukaisena arviona saavutettavan edistyksen ottamiseksi huomioon. Päästöoikeuksien määrän toimintaa kohti olisi perustuttava ennakoituun toimintakohtaiseen tuotokseen kyseisellä kaudella. Jäsenvaltion olisi ilmoitettava käytetty ennuste ja perusteltava, miksi se pitää valittua ennustetta todennäköisempänä kehityksenä. Tällöin sen olisi myös otettava huomioon tuoreet tuotoskehitykset kyseisissä toiminnoissa.
34. Toisin kuin perusteen 7 mukaisesti, jonka mukaan vertailuarvoja voidaan soveltaa päätettäessä laitokohtaisista päästöoikeuksista, tämän perusteen mukaisesti vertailuarvoa käytettäisiin päätettäessä toimintakohtaisista päästöoikeuksista.

35. Edellytysten osalta tehdään ero toimintojen teknisissä ja muissa edellytyksissä vähentää päästöjä. Käytännössä teknisiä edellytyksiä vähentää päästöjä päästökauppakautena rajoittavat sellaiset tekijät kuin aikataulu, taloudellinen elinkelpoisuus ja oikeudelliset säännökset.
36. Jäsenvaltioiden olisi otettava huomioon, että joitakin toimenpiteitä voidaan toteuttaa ja niillä voi olla vaikutus päästöihin lyhyellä aikavälillä, kun taas jotkin muut toimenpiteet vaativat enemmän aikaa ja riippuvat investointisykleistä. Kun jäsenvaltiot ottavat huomioon niiden toimenpiteiden edellytykset, joiden toteuttamisaika ulottuu päästökauppakauden yli, toiminnanharjoittajille syntyy kannustin toimia varhaisessa vaiheessa.
37. Toimintojen taloudellisia edellytyksiä vähentää CO₂-päästöjä olisi arvioitava tarkastelemalla vähennysten aiheuttamia kustannuksia hiilidioksidiekvivalenttitonnia kohti eikä kyseisiin toimintoihin kuuluvien yksittäisten yritysten tai laitosten taloudellista elinkykyä.
38. Arvioidessaan toimintojen edellytyksiä jäsenvaltio voi käyttää parhaita käytettävissä olevia tekniikoita koskevia viiteasiakirjoja (BREF-asiakirjoja). "Parhaalla" käytettävissä olevalla tekniikalla tarkoitetaan menetelmää, jolla tehokkaimmin saavutetaan yleisesti korkea taso koko ympäristön suojelussa. Näin ollen parhaan käytettävissä olevan tekniikan käytön ja järjestelmään kuuluvia päästöjä koskevien yksittäisten laitoksen tulosten välillä ei välttämättä ole täyttä johdonmukaisuutta.
39. Kansallisessa jakosuunnitelmassaan jäsenvaltion olisi kuvattava menetelmiä, joita se on käyttänyt päästöjen vähentämistä koskevien edellytysten arvioinnissa. Paras vaihtoehto olisi, että se perustaisi edellytysten arvioinnin tutkimukselle, joka on tehty kansallista jakosuunnitelmaa varten. Mikäli olosuhteet ja aikataulu eivät mahdollista tällaisen tutkimuksen tekemistä kansallista jakosuunnitelmaa laadittaessa, voidaan käyttää tuoreita arviointeja ja toissijaisia lähteitä (esim. vertaisarviointeja). Jäsenvaltion olisi ilmoitettava käytetyt lähteet ja esitettävä tiivistelmä käytetyistä menetelmistä (mukaan luettuina tärkeimmät oletukset) sekä tuloksista.

Jäsenvaltion on sovellettava tätä perustetta päättäessään päästöoikeuksien kokonaismäärästä. Jäsenvaltio voi soveltaa perustetta päättäessään toimintakohtaisista määristä.

2.1.4. Peruste 4 – Vastaavuus muun lainsäädännön kanssa

Suunnitelman on vastattava yhteisön muita lainsäädännöllisiä ja poliittisia välineitä. Uusista lainsäädännöllisistä vaatimuksista johtuvat väistämättömät päästöjen lisääntymiset on otettava huomioon.

2.1.4.1. Johdanto

40. Peruste 4 liittyy direktiivin 2003/87/EY mukaisten päästöoikeuksien sekä yhteisön muun lainsäädännön ja poliittisten välineiden suhteeseen. Päästöoikeuksien jaon ja muun lainsäädännön vastaavuus esitetään edellytyksenä, jolla varmistetaan, että päästöoikeuksien jako ei ole ristiriidassa muun lainsäädännön säännösten kanssa. Periaatteessa päästöoikeuksia ei tulisi myöntää tapauksissa, joissa järjestelmän

kattavia päästöjä on vähennetty muun lainsäädännön perusteella tai niitä on vähennettävä myös ilman päästökauppajärjestelmää. Samalla vastaavuus tarkoittaa sitä, että mikäli muusta lainsäädännöstä johtuen päästöt lisääntyvät tai direktiivin soveltamisalaan kuuluvien päästöjen vähentäminen rajoittuu, tämä lisäys olisi otettava huomioon.

2.1.4.2. Analyysi

41. Perusteen ensimmäinen lause on pakollinen, sen toinen lause valinnainen.
42. Perusteen 4 ensimmäistä lausetta on sovellettava päätettäessä kokonaismäärästä, mikäli yhteisön lainsäädännölliset ja poliittiset välineet vaikuttavat kaikkiin järjestelmään kuuluviin laitoksiin, tai päätettäessä määrästä kyseeseen tulevia laitoksia varten muissa tapauksissa.
43. Perusteen ensimmäisen lauseen perusteella vastaavuus yhteisön muun lainsäädännön ja poliittisten välineiden kanssa olisi varmistettava kaikilta osin. Uudesta yhteisön lainsäädännöstä ja poliittisista välineistä johtuva väistämätön lisäys järjestelmään kuuluvissa kasvihuonekaasupäästöissä olisi otettava huomioon, mutta sen lisäksi olisi huomioitava myös näistä välineistä aiheutuva järjestelmään kuuluvien päästöjen vähentyminen.
44. Jäsenvaltion olisi lueteltava kaikki yhteisön lainsäädännölliset ja poliittiset välineet, joita se on tarkastellut, ja ilmoitettava, mitkä niistä on otettu huomioon.
45. ”Uudet” lainsäädännölliset vaatimukset olisi ymmärrettävä niiksi lainsäädännöllisiksi ja poliittisiksi välineiksi, jotka on hyväksytty ennen kansallisen jakosuunnitelman toimittamispäivämäärää ja joiden velvoitteet koskevat järjestelmään kuuluvia laitoksia kyseisen päivän jälkeen ja ennen kansallisen jakosuunnitelman kattaman ajanjakson päättymistä. Tämä sisältää myös yhteisön säännösten asiaankuuluvien osien täytäntöönpanon uusissa jäsenvaltioissa sen jälkeen, kun ne liittyvät EU:hun toukokuussa 2004.
46. Jotta voitaisiin ottaa huomioon päästöjen väistämättömät muutokset, jäsenvaltion olisi tarkasteltava ensinnäkin, johtuuko muutos järjestelmään kuuluvissa kasvihuonekaasupäästöissä uusista vaatimuksista, ja toiseksi, onko kyseinen muutos väistämätön.

Hallinnollisten tehtävien yksinkertaistamiseksi komissio suosittelee, että jäsenvaltio tarkastelee yhteisön lainsäädännöllistä tai poliittista välinettä ainoastaan, mikäli sen odotetaan johtavan joko tiettyssä toiminnassa tai yleisesti merkittävään lisäykseen tai vähennykseen (esim. 10 %) järjestelmään kuuluvissa päästöissä.

2.1.5. *Peruste 5 – Syrjimättömyys yritysten ja alojen välillä*

Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja etenkin sen 87 ja 88 artiklan vaatimusten mukaisesti suunnitelma ei saa syrjiä eri yrityksiä tai aloja toisiinsa nähden siten, että suosittaisiin aiheettomasti tiettyjä yrityksiä tai toimintoja.

47. Sovellettavat säännöt ovat normaalit valtiontukisäännöt.

2.1.6. Peruste 6 – Uudet osallistajat

Suunnitelmassa on oltava tiedot siitä, millä tavalla uudet osallistajat voivat alkaa osallistua yhteisön järjestelmään kyseisessä jäsenvaltiossa.

2.1.6.1. Johdanto

48. Uusien osallistujien – eli laitosten, jotka aloittavat toimintansa päästökauppakauden aikana – kohtelu on yksi päästökauppajärjestelmän tärkeitä suunnittelukysymyksiä. Vaihtoehdot riippuvat siitä, mikä jakomenetelmä on valittu jo olemassa olevia laitoksia varten. Jos päästöoikeudet myydään hallituksen toimesta, uusia osallistujia varten ei tarvita erityispäätöksiä. Jos päästöoikeudet kuitenkin jaetaan (suurimmaksi osaksi) ilmaiseksi, uusien osallistujien liittymiseksi järjestelmään on olemassa eri vaihtoehtoja.
49. Direktiivin 3 artiklaan⁷ sisältyvässä uusien osallistujien määritelmässä uudet laitokset rinnastetaan sellaisiin jo olemassa oleviin laitoksiin, joita on laajennettu. Määritelmä kattaa päästöluvan päivittämisen osalta vain laitoksen laajennuksen, ei siis koko laitosta eikä myöskään olemassa olevan laitoksen kapasiteetin lisättyä käyttöä.
50. Perusteeseen sisältyy velvoite, jonka mukaan valtiolle on ilmoitettava, miten uudet osallistajat voivat alkaa osallistua yhteisön järjestelmään. Ohjeissa esitetään kolme vaihtoehtoa sille, miten perustetta voidaan soveltaa ottaen huomioon perustamissopimuksen asianomaiset määräykset. Komissio arvioi kuitenkin myös mahdolliset muut vaihtoehdot, joista kansallisissa jakosuunnitelmissa ilmoitetaan.

2.1.6.2. Analyysi

51. Perusteeseen 6 liittyvä velvoite katsotaan täytetyksi, jos jäsenvaltio selittää kansallisessa jakosuunnitelmassaan, miten se aikoo varmistaa, että päästöoikeudet ovat uusien osallistujien saatavilla. Näin ollen peruste täyttyy, jos jäsenvaltio ilmoittaa päättäneensä, että uudet osallistajat ostavat kaikki päästöoikeutensa markkinoilla. Uusia osallistujia varten on myös muita vaihtoehtoja. Kaikissa tapauksissa johtavana periaatteena on tasavertainen kohtelu.
52. Perustetta täytettäessä on noudatettava EY:n perustamissopimuksen määräyksiä sijoittautumisoikeudesta sisämarkkinoilla. Päästöoikeuksien on välttämättä oltava uusien osallistujien saatavilla, koska jos näin ei ole, toiminnanharjoittajat eivät voi perustaa yritystä aloilla, joilla harjoitetaan järjestelmän kattamia toimintoja. Kyseisen vapauden takaaminen on direktiivin 11 artiklan 3 kohdan toisen virkkeen perusajatus. Lisäksi sovelletaan EU:n kilpailulakia siinä tapauksessa, että päästöoikeuksien yhteydessä käytetään terveen kilpailun vastaisia käytäntöjä, joilla estetään pääsy markkinoille.
53. On tärkeää pitää mielessä, että uusiin osallistujiin liittyvä peruste on luonteeltaan tilapäinen. Periaatteena on, että tiettyinä päästökauppakautena uudeksi osallistujaksi määriteltäviä laitosta ei enää määritellä uudeksi osallistujaksi siinä vaiheessa, kun seuraavan kauden kansallisesta jakosuunnitelmasta ilmoitetaan komissiolle.

⁷ Ks. direktiivin 2003/87/EY 3 artiklan h alakohta.

54. Määritelmän mukaan uusi osallistuja on laitos, jolle ei ole myönnetty kasvihuonekaasujen päästölupaa tai jonka päästölupaa ei ole päivitetty siihen mennessä, kun kansallinen jakosuunnitelma ilmoitetaan komissiolle. Jäsenvaltio voi myöntää tai päivittää kasvihuonekaasujen päästöluvia sellaisille laitoksille, jotka hyvin todennäköisesti aloittavat toimintansa tai laajentavat sitä kyseisen päästökauppakauden aikana. On suositeltavaa, että ennen kasvihuonekaasujen päästöluvan myöntämistä tai päivittämistä jäsenvaltio vaatii, että toiminnanharjoittaja osoittaa jo saaneensa rakennusluvan ja muut tarvittavat luvat. Kun laitos, jonka määrä aloittaa toiminta tai laajentaa sitä päästökauppakauden aikana, on saanut kasvihuonekaasujen päästöluvan tai sen lupa on päivitetty, se voidaan sisällyttää kansalliseen jakosuunnitelmaan ja sille voidaan jakaa päästöoikeuksia samalla tavalla kuin jo olemassa olevalle laitokselle. Sellaiselle laitokselle, jonka on määrä olla toiminnassa vain osan päästökauppakaudesta, jaettavien päästöoikeuksien määrän tulisi olla suhteessa toiminnan (tai sen laajennuksen) odotettuun kestoan, jolloin sitä tarkastellaan osuutena päästökauppakauden kestoan. Jäsenvaltio ei saa kieltäytyä myöntämästä jaettuja päästöoikeuksia, jos laitos ei aloita tai laajenna toimintaansa lainkaan tai aiottuna ajankohtana, ellei jäsenvaltio peruuta kasvihuonekaasujen päästölupaa.
55. Jäsenvaltiolla on ainakin kolme vaihtoehtoa huolehtia uusien osallistujien osallistumisesta: se voi antaa uusien osallistujien ostaa päästöoikeudet markkinoilla, se voi varata osan päästöoikeuksista huutokaupattavaksi säännöllisesti tai se voi sisällyttää kansalliseen jakosuunnitelmaan reservin, josta se jakaa päästöoikeuksia uusille osallistujille ilmaiseksi.

Uudet osallistujat ostavat kaikki päästöoikeutensa markkinoilla

56. Jäsenvaltio voi päättää täyttää perusteen 6 siten, että se antaa kaikkien uusien osallistujien ostaa kaikki päästöoikeutensa markkinoilla. Tähän ostamiseen on oikeus kaikilla henkilöillä (myös toiminnanharjoittajilla) yhteisössä riippumatta siitä, onko kyseessä järjestelmän kattama laitos. Komissio toteaa, että menettely, jossa uudet osallistujat ostavat päästöoikeutensa markkinoilla, on sopuoinnussa tasavertaisen kohtelun periaatteen kanssa syistä, jotka mainitaan seuraavassa. Ensinnäkin EU:n laajuisten päästökauppamarkkinoiden koko luo oikeat likviditeettiolosuhteet, mikä varmistaa, että päästöoikeudet ovat uusien osallistujien saatavilla. Toiseksi vakiintuneet toiminnanharjoittajat ovat tehneet investointinsa ilman, että ne olisivat voineet ottaa huomioon päästövähennysten hintaa. Uudet osallistujat voivat sen sijaan minimoida päästövähennyskustannuksensa investointivalintojen kautta. Kolmanneksi uudet laitokset täyttävät uusien osallistujien määritelmän ehdot vain rajoitetun ajan (osan päästökauppakaudesta), ja päästöoikeuksien kustannukset tämän rajoitetun ajanjakson aikana (todennäköisesti alle kaksi vuotta ensimmäisenä päästökauppakautena) voidaan ottaa huomioon investointi- ja ajoituspäätöksissä. Direktiivi takaa, että tietyistä ajankohdasta alkaen uusille osallistujille jaetaan päästöoikeuksia samalla tavalla kuin kaikille muille olemassa oleville laitoksille laitoksen jäljellä olevan käyttöajan ajan.

Huutokaupat

57. Jäsenvaltio voi huolehtia uusien osallistujien osallistumisesta yhteisön järjestelmään järjestämällä päästöoikeuksien säännöllisiä huutokauppoja. Sisämarkkinasääntöjen mukaan jäsenvaltion on sallittava, että kuka tahansa henkilö yhteisössä voi osallistua tällaisiin huutokauppoihin. Jäsenvaltion on noudatettava direktiivin 10 artiklaa, jonka

mukaan jäsenvaltio saa huutokaupata enintään 5 prosenttia ensimmäisen päästökauppakauden ja enintään 10 prosenttia toisen päästökauppakauden aikana jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärästä.

58. Jäsenvaltion on täsmennettävä, miten se käyttää huutokaupassa myytäväksi tarjotut mutta ostamatta jääneet päästöoikeudet. Jäsenvaltio voi mitätöidä ostamatta jääneet päästöoikeudet ja laskea vastaavan määrän päästöoikeuksia liikkeelle huutokaupassa seuraavalla kaudella. Komissio toteaa, että ensimmäisen päästökauppakauden lopussa tätä vaihtoehtoa voidaan käyttää ainoastaan siinä tapauksessa, että jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä sallitaan tällainen päästöoikeuksien uusi liikkeellelasku (tallettaminen) 13 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti.
59. Komissio toteaa, että periaate, jonka mukaan uudet osallistujat hankkivat päästöoikeudet huutokaupassa, on sopusoinnussa tasavertaisen kohtelun periaatteen kanssa samoista syistä, jotka mainitaan edellä tarkasteltaessa päästöoikeuksien ostamista markkinoilla.

Reservin luominen

60. Jäsenvaltio voi huolehtia päästöoikeuksien saatavuudesta luomalla reservin, josta päästöoikeuksia jaetaan ilmaiseksi. Jos tällainen reservi luodaan, jäsenvaltion on ilmoitettava kansallisessa jakosuunnitelmassa reservin koko ilmoittamalla päästöoikeuksien absoluuttinen määrä päästöoikeuksien kokonaismäärästä. Jäsenvaltion on perusteltava reservin koko käyttämällä tietoihin perustuvaa arviota uusien osallistujien määrästä päästökauppakauden aikana. Uusille osallistujille myönnettäisiin päästöoikeuksia ilmaiseksi reservin sisältämään määrään saakka noudattaen avoimia ja objektiivisia sääntöjä ja menettelyjä, jotka määrittellään kansallisessa jakosuunnitelmassa. Jäsenvaltion tulisi kuvata menetelmät, joilla päästöoikeudet myönnettäisiin uusille osallistujille. Jos tällaista reserviä käytetään, komissio suosittelee, että jäsenvaltio antaa päästöoikeudet hiljattain myönnetyn tai päivitetyn kasvihuonekaasujen päästöluvan haltijoiden saataville ”ensimmäiseksi tullutta palvellaan ensiksi” –periaatteella.
61. Tasavertaisen kohtelun periaatteen noudattamiseksi menetelmien, joita jäsenvaltiot käyttävät jakaessaan päästöoikeuksia uusille osallistujille, pitäisi mahdollisuuksien mukaan olla samoja kuin menetelmien, joita käytetään verrannollisessa asemassa olevien vakiintuneiden toiminnanharjoittajien osalta. Menetelmiä voidaan kuitenkin mukauttaa perustelluista syistä (esim. peruste 5). Samoin kaikkia uusia osallistujia tulisi kohdella samalla tavoin. Komissio esimerkiksi suosittelee jäsenvaltioille, ettei niiden pitäisi luoda useita, eri toiminnoille, tekniikoille tai erityistarkoituksiin tarkoitettuja reservejä, koska se voisi johtaa uusien osallistujien väliseen syrjivään kohteluun.
62. Jäsenvaltion pitäisi täsmentää, miten se aikoo käyttää mahdolliset reserviin jäljelle jääneet tietyn päästökauppakauden päästöoikeudet. Jäsenvaltio voi huutokaupata jäljellä olevat päästöoikeudet noudattaen direktiivin 10 artiklaa. Kuten huutokaupattavien mutta ostamatta jäävien päästöoikeuksien tapauksessa, jäsenvaltio voi mitätöidä jäljellä olevat päästöoikeudet ja laskea liikkeelle seuraavalla päästökauppakaudella vastaavan määrän päästöoikeuksia, joista muodostetaan reservi. Jälleen komissio toteaa, että ensimmäisen kauden lopussa tätä vaihtoehtoa voidaan käyttää ainoastaan siinä tapauksessa, että jäsenvaltio kansallisessa

lainsäädännössä sallitaan tällainen päästöoikeuksien uusi liikkeellelasku (tallettaminen) 13 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaisesti.

63. Jäsenvaltion tulisi myös ilmoittaa kansallisessa jakosuunnitelmassa, millaista avointa menetelmää se aikoo käyttää siinä tapauksessa, että uudet osallistujat hakevat päästöoikeuksia tilanteessa, jossa päästökauppakautta varten varattu reservi on jo käytetty loppuun.
64. Komissio toteaa, että reservien käyttö uusia osallistujia varten lisää päästökauppajärjestelmän mutkikkuutta ja hallinnollisia kustannuksia.

Jos jäsenvaltio päättää perustaa reservin, josta se jakaa päästöoikeuksia ilmaiseksi, komissio suosittelee, että jäsenvaltio ei loisi erillisiä reservejä eri toiminnoille, tekniikoille tai tarkoituksiin.

2.1.7. Peruste 7 – Varhaiset toimet

Suunnitelmaan voi sisältyä varhaisia toimia, ja siinä on oltava tieto siitä, millä tavalla varhaiset toimet otetaan huomioon. Jäsenvaltiot voivat käyttää parhaita käytettävissä olevia tekniikoita koskevien viiteasiakirjojen avulla saatuja vertailuarvoja kansallisten jakosuunnitelmien laatimisessa. Vertailuarvoihin voi sisältyä varhaisten toimien huomioon ottaminen.

2.1.7.1. Johdanto

65. Mahdollisuus sisällyttää suunnitelmaan varhaisia toimia on tarpeen, jotta laitosten kohtelu olisi tasapuolista. Sellaisia laitoksia, jotka ovat jo vähentäneet kasvihuonekaasupäästöjä ilman sitovia oikeudellisia vaatimuksia tai menneet näitä vaatimuksia pidemmälle, ei pitäisi asettaa epäedulliseen asemaan verrattuna laitoksiin, jotka eivät ole toteuttaneet tällaisia varhaisia toimia. Perusteen 7 soveltaminen merkitsee sitä, että laitosten, jotka eivät ole toteuttaneet varhaisia toimia, käytettävissä on vähemmän päästöoikeuksia.
66. Peruste sen enempää kuin direktiivi muutoin ei sisällä varhaisten toimien määritelmää eikä ohjeita siitä, miten varhaiset toimet pitäisi sisällyttää suunnitelmaan. Siksi jäsenvaltioilla on tietty vapaus määritellä varhaiset toimet itse ja päättää, sisällytetäänkö niitä suunnitelmaan ja miten. Tätä vapautta rajoittavat vain muut liitteen III perusteet ja perustamissopimuksen määräykset. Perusteeseen 7 liittyvissä ohjeissa esitetään näistä muista perusteista ja määräyksistä johtuvat rajoitukset sekä eri vaihtoehtoja siitä, miten jäsenvaltio voi halutessaan sisällyttää suunnitelmaan varhaisia toimia.
67. Perusteen toinen virke pohjautuu perusteessa 3 olevaan vertailuarvoja koskevaan viittaukseen. Kuten perusteessa 3, siinä mainitaan jäsenvaltioiden mahdollisuus käyttää vertailuarvoja ja todetaan, että tällaiset vertailuarvot ovat yksi mahdollinen menetelmä sisällyttää varhaiset toimet suunnitelmaan. Ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi annetun neuvoston direktiivin

96/61/EY⁸ mukaisesti laadittavat viiteasiakirjat mainitaan keinona, jonka avulla vertailuarvoja voidaan määrittää.

2.1.7.2. Analyysi

68. Perusteen 7 soveltaminen on vapaaehtoista. Jos sitä sovelletaan, sitä pitäisi käyttää yksittäisille laitoksille jaettavien päästöoikeuksien määrän määrittämiseen.
69. Varhaiset toimet pitäisi käsittää toimina, jotka toteutetaan järjestelmän kattamissa laitoksissa järjestelmän kattamien päästöjen vähentämiseksi ennen kuin kansallinen jakosuunnitelma julkaistaan ja toimitetaan komissiolle. Perusteen 4 mukaisesti vain ne toiminnanharjoittajien toimenpiteet, jotka menevät yhteisön lainsäädännön vaatimuksia pidemmälle, voidaan katsoa varhaisiksi toimiksi. Tiukempi kansallinen lainsäädäntö, jota sovelletaan kaikkiin tai tiettyä toimintoa harjoittaviin järjestelmän kattamiin laitoksiin, otetaan huomioon edellytyksissä vähentää päästöjä (ks. peruste 3). Näin ollen varhaiset toimet rajoittuvat sellaisiin järjestelmän kattamien päästöjen vähennyksiin, jotka menevät pidemmälle kuin yhteisön tai kansallisessa lainsäädännössä edellytetään, taikka toimiin, joita ei ollenkaan edellytetä lainsäädännössä. Periaate on samankaltainen kuin ympäristönsuojelun valtioneuvoston koskeissa yhteisön suuntaviivoissa. Näissä suuntaviivoissa kielletään kaikki julkinen investointituki sellaisissa investoinneissa, joiden tarkoituksena on pelkästään saattaa yritykset jo annettujen mutta ei vielä voimassa olevien yhteisön normien mukaisiksi.
70. Jäsenvaltioilla on käytettävissään useita vaihtoehtoja sisällyttää suunnitelmaan varhaiset toimet, joihin toiminnanharjoittajat ovat toteuttaneet jo olemassa olevissa laitoksissa. Seuraavassa esitetään kolme eri vaihtoehtoa, mutta komissio arvioi myös muut vaihtoehdot.

Varhaisen perusajanjakson valitseminen

71. Yhtenä menetelmänä sisällyttää varhaiset toimet suunnitelmaan on se, että päästöoikeuksien jako perustetaan aiempiin päästöihin soveltamalla suhteellisen varhaista perusajanjaksoa. Jos toiminnanharjoittajille jaetaan päästöoikeudet siten, että ne vastaavat osuutta laitosten aiemmista päästöistä, ne toiminnanharjoittajat, jotka ovat investoineet päästöjen vähentämiseksi perusajanjakson jälkeen, saavat päästöoikeudet, jotka kattavat suuremman osuuden nykyisistä päästöistä kuin tapauksessa, jossa toiminnanharjoittaja ei ole tehnyt vastaavia investointeja. Tätä vaihtoehtoa soveltavan jäsenvaltion on varmistettava, että ero aiemmissä päästötasoissa ei johdu siitä, että laitokset panivat täytäntöön oikeudellisia vaatimuksia.
72. Tämän vaihtoehdon puutteena on, että varhaiselta perusajanjaksolta ei ehkä ole saatavissa luotettavia ja vertailukelpoisia päästötietoja. Lisäksi perusajanjakson jälkeen tapahtuneiden toiminnanharjoittajien muutosten määrä kasvaa ajan myötä, mikä vaikeuttaa luotettavien ja täydellisten tilastojen laatimista.
73. Toisena mahdollisuutena on, että käytetään hiljattaista monivuotista perusajanjaksoa ja annetaan toiminnanharjoittajan valita yksi varhaisempi vuosi, jonka aikana sen

⁸ EYVL L 257, 10.10.1996, s. 26.

päästöt olivat suuret. Hiljattaiseen perusajanjaksoon sisältyvän vuoden päästötiedot korvattaisiin sitten tuon varhaisen vuoden tiedoilla. Tämä lisäisi vuosittaisten päästöjen keskitasoa, johon jako perustuu. Edellä mainittujen rajoitusten mukaisesti jäsenvaltion, joka haluaa korvata tiedot tällä tavalla, on ensin varmistettava, että ero aiemmissa päästötasoissa ei johdu siitä, että laitokset panivat täytäntöön oikeudellisia vaatimuksia.

Kaksivaiheinen jako laitosten tasolla

74. Tässä vaihtoehdossa päästöoikeuksien kokonaismäärän määrittämisen jälkeen osa saatavilla olevista päästöoikeuksista pantaisiin sivuun. Kun kaikille laitoksille on jaettu päästöoikeudet ensimmäisessä vaiheessa, sivuun varatut päästöoikeudet jaettaisiin toisessa vaiheessa bonuksena niille laitoksille, jotka ovat toteuttaneet varhaisia toimia. Toiminnanharjoittajien pitäisi ilmaista kiinnostuksensa tulla otetuksi huomioon toisessa vaiheessa ja osoittaa, että toimenpiteet, joita ne esittävät varhaisiksi toimiksi, vastaavat ennalta sovittua varhaisten toimien määritelmää. Jäsenvaltion tulisi mainita kansallisessa jakosuunnitelmassa varhaisiksi toimiksi hyväksytyt toimenpiteet ja ilmoittaa kyseisille laitoksille toimenpiteet, jotka on sisällytetty suunnitelmaan varhaisina toimina, ja vastaava jaettavien päästöoikeuksien lukumäärä.

Vertailuarvojen käyttäminen

75. Jäsenvaltio voi sisällyttää varhaiset toimet suunnitelmaan käyttämällä parhaita käytettävissä olevia tekniikoita koskevien viiteasiakirjojen avulla saatuja vertailuarvoja. Vertailuarvoja voidaan käyttää varhaisten toimien sisällyttämiseksi suunnitelmaan, koska niiden käyttö merkitsee sitä, että vähän hiiltä kuluttava laitos saa enemmän päästöoikeuksia kuin runsaasti hiiltä kuluttava laitos. Näin ei välttämättä ole laita sovellettaessa perusajanjaksoon perustuvaa jakomenetelmää.
76. Toisin kuin perusteessa 3, jossa vertailuarvoja (päästöjen tuotekohtainen keskitaso kussakin toiminnassa ja saavutettavissa oleva edistys) sovelletaan päästöoikeuksien toimintakohtaisen määrän määrittämiseen, tässä perusteessa 7 vertailuarvoja sovellettaisiin päästöjen laitoskohtaisen määrän määrittämiseen.
77. Vertailuarvoihin perustuvan vaihtoehdon soveltamiseksi jäsenvaltion pitäisi ensin ryhmittää keskenään samankaltaiset laitokset ja soveltaa vertailuarvoa kuhunkin näistä ryhmistä. Ryhmään kuuluvien laitosten tulisi olla keskenään riittävän samankaltaisia panos- ja tuotosominaisuuksien osalta, jotta niihin voitaisiin soveltaa samantyyppistä vertailuarvoa. Jos vertailuarvoja käytetään energiatoimintoja harjoittavien laitosten laitoskohtaisten päästöoikeuksien määrittämiseen, komissio suosittelee laitosten jakamista ryhmiin panospolttoaineen mukaan ja panoksiin perustuvien erillisten vertailuarvojen soveltamista. Kansallisessa jakosuunnitelmassa on kuvattava, mitä perusteita on käytetty laitosten ryhmittämisessä, ja ilmoitettava eri ryhmiä varten valitut vertailuarvot (ks. peruste 3).
78. Laitokselle jaettavien päästöoikeuksien määrittämiseksi vertailuarvo on kerrottava tuotoksen arvolla. Jäsenvaltion on mainittava käytetyt tuotoksen arvot kansallisessa jakosuunnitelmassa ja perusteltava, miksi se pitää niitä sopivina. Jäsenvaltio voi käyttää viimeisimpiä tosiasiallisia tuotostietoja tai päästökauppakautta koskevaa ennustetta, joka on perusteltava selkeästi kansallisessa jakosuunnitelmassa.

79. Koska 11 artiklan 1 kohdan mukaisesti tehtävä jakopäätös on luonteeltaan ennakoiva, jäsenvaltio ei saa käyttää päästöoikeuksien jaon perusteena päästökaupunkauden tosiasiallisia tuotostietoja – eli tietoja, joita ei ollut käytettävissä kansallista jakosuunnitelmaa laadittaessa mutta jotka saadaan käyttöön päästökaupunkauden aikana.
80. Vertailuarvojen käyttö ei saisi johtaa siihen, että laitoksille jaetaan jonkin toiminnon osalta enemmän päästöoikeuksia kuin perusteen 3 mukaisessa toimintakohtaisessa päästöoikeuksien määrittämisessä. Lisäksi jäsenvaltion on varmistettava, että laitokset, joiden päästöt ovat vertailuarvoa pienemmät, eivät ole saavuttaneet päästötasoaan oikeudellisten vaatimusten täytäntöönpanon seurauksena.
81. Varhaisten toimien huomioon ottamiseksi jäsenvaltio voi käyttää vertailuarvoja myös yksinkertaistetulla tavalla. Jos jäsenvaltio jakaa päästöoikeudet laitosten tasolla perusajanjakson perusteella, se voi käyttää vertailuarvoja määrittääkseen laitoskohtaisen korjauskertoimen perusajanjaksoa soveltavaan laskutapaan. Korjauskertoimen avulla lisätään päästöoikeuksia niille laitoksille, jotka torjuvat päästöjä keskimääräistä tehokkaammin, ja vähennetään päästöoikeuksia niiltä laitoksilta, jotka torjuvat päästöjä keskimääräistä tehottomammin. Näiden lisäysten ja vähennysten nettosaldoon pitäisi olla nolla kaikkien kyseisten laitosten osalta.

Jos jäsenvaltio käyttää perustetta 7, sitä pitäisi käyttää yksittäisille laitoksille jaettavien päästöoikeuksien määrän määrittämiseen. Jäsenvaltio ei saisi sisällyttää suunnitelmaan toimenpiteitä varhaisina toimina, jos kyseiset toimenpiteet on toteutettu oikeudellisten vaatimusten täyttämiseksi.

Jos vertailuarvoja käytetään energiatoimintoja harjoittavien laitosten laitoskohtaisten päästöoikeuksien määrittämiseen, komissio suosittelee laitosten jakamista ryhmiin panospolttoaineen mukaan ja panosten perusteella määritettyjen erillisten vertailuarvojen soveltamista.

2.1.8. Peruste 8 – Puhdas tekniikka

Suunnitelmassa on oltava tietoa tavasta, jolla puhdas tekniikka, mukaan luettuna energiatehokkaat tekniikat, otetaan huomioon.

2.1.8.1. Johdanto

82. Tämän perusteen mukaisesti jäsenvaltio voi ottaa huomioon puhtaat tekniikat päästöoikeuksia vahvistaessaan. Puhtaan tekniikan määritelmää ei kuitenkaan anneta.
83. Vaikka päästökaupunkajärjestelmä edistää ja palkitsee vähän hiilidioksidipäästöjä aiheuttavia tekniikoita, tämä peruste liittyy mahdollisia ja varhaisia toimia koskeviin perusteisiin. Ohjeissa hahmotellaan näitä yhteyksiä.

2.1.8.2. Analyysi

84. Peruste 8 on vaihtoehtoinen, ja jos sitä sovelletaan, sitä olisi käytettävä laitostason päästöoikeuksien määrittämiseen.

85. Jäsenvaltioiden on toimitettava tietoja perusteen 8 soveltamisesta. Jäsenvaltion katsotaan täyttäneen perusteen vaatimukset, jos se ilmoittaa, että se ei aio antaa erityisiä säännöksiä puhtaan tekniikan tai energiatehokkaiden tekniikkojen huomioon ottamiseksi.
86. Perustetta 8 voidaan pitää perusteen 3 laajentamisena laitostasolle. Puhdasta tai energiatehokasta tekniikkaa käyttävällä laitoksella on vähemmän teknisiä edellytyksiä vähentää päästöjä kuin vastaavalla laitoksella, joka ei käytä tällaista tekniikkaa. Tästä syystä puhtaan tai energiatehokkaan tekniikan käyttämisen ei pitäisi johtaa tämän perusteen yhteydessä siihen, että palkitaan sellaisia laitoksia, joiden harjoittaman toiminnon tekniset edellytykset vähentää päästöjä ovat varsin pienet. Tällaisen laitoksen vähäisemmät tekniset edellytykset vähentää päästöjä olisivat jo kuuluneet perusteen 3 soveltamisalaan.
87. Lisäksi varhaisia toimia koskevan perusteen 7 ja perusteen 8 välillä on yhteys, koska varhainen toimi on tyypillisesti ollut investointi puhtaaseen tai energiatehokkaaseen tekniikkaan. Komissio suosittelee, että jäsenvaltiot eivät sovelle sekä perustetta 7 että perustetta 8 samaan laitokseen, ellei voida osoittaa, että varhaisiin toimiin ei sisältynyt investointia puhtaaseen tai energiatehokkaaseen tekniikkaan.
88. Lisäksi puhtaat ja energiatehokkaat tekniikat olisi otettava huomioon tämän perusteen yhteydessä ainoastaan sellaisten laitosten osalta, joissa käytettiin näitä tekniikoita ennen kuin kansallinen jakosuunnitelma julkaistiin ja siitä tehtiin ilmoitus komissiolle. Komissio huomauttaa, että tätä perustetta ei pitäisi soveltaa sellaiseen puhtaaseen tekniikkaan, josta ei aiheudu direktiivin soveltamisalaan kuuluvia päästöjä.
89. Puhtaalla tai energiatehokkaalla tekniikalla tarkoitetaan komission mielestä tekniikkaa, jonka käytöstä aiheutuu vähemmän direktiivin soveltamisalaan kuuluvien kasvihuonekaasujen suoria päästöjä kuin sellaisten vaihtoehtoisten tekniikoiden käytöstä, joita olisi voitu käyttää kyseisessä laitoksessa. Kun määritellään sähkön ja lämmön yhteistuotannon ja vaihtoehtoisen tekniikan aiheuttamien suorien päästöjen eroa, viimeksi mainittuna tekniikkana voi olla laitoksella tapahtuva sähkön ja lämmön erillinen tuotanto.
90. Energiantuotannon osalta komissio hyväksyy puhtaaksi tai energiatehokkaaksi tekniikaksi ne tekniikat, joille se on hyväksynyt valtiontuen ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea koskevien yhteisön suuntaviivojen mukaisesti. Seuraava luettelo ei ole täydellinen:
- Energiatehokas yhdistetty sähkön ja lämmön tuotanto. Jäsenvaltiot voivat soveltaa energiatehokkaaseen yhteistuotantoon kansallisia määritelmiä, ellei tällaista määritelmää ole annettu yhteisön lainsäädännössä.
 - Kaukolämpö, muu kuin energiatehokas sähkön ja lämmön yhteistuotanto.
91. Muiden teollisuudessa käytettävien tekniikoiden kuin energiantuotannon osalta jäsenvaltioiden olisi perusteltava, miksi kyseistä tekniikkaa pidetään puhtana tai energiatehokkaana. Vähimmäisvaatimuksena on, että tekniikka on ”parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa”, sellaisena kuin se on määritelty ympäristön pilaantumisen ehkäisemisen ja vähentämisen yhtenäistämiseksi 24. syyskuuta 1996 annetussa neuvoston direktiivissä 96/61/EY, ja että se on ollut laitoksessa käytössä,

kun kansallinen jakosuunnitelma toimitettiin komissiolle. Koska ”paras” käytettävissä oleva tekniikka määritellään tekniikaksi, jolla tehokkaimmin saavutetaan yleisesti korkea taso koko ympäristön suojelussa, on lisäksi osoitettava, että tekniikalla pystytään erityisen hyvin rajoittamaan direktiivin soveltamisalaan kuuluvien kasvihuonekaasujen päästöjä.

92. Jos tuotantoprosessin jätekaasuja käytetään polttoaineena toisen toiminnanharjoittajan toimesta, jäsenvaltio päättää päästöoikeuksien jakamisesta näiden kahden laitoksen kesken. Tätä tarkoitusta varten jäsenvaltio voi myöntää päästöoikeuksia jätekaasun siirtävälle toiminnanharjoittajalle edellyttäen, että jätekaasu siirretään ennakolta hyväksytyjen perusteiden mukaisesti, jotka ovat sopusoinnussa liitteessä III vahvistettujen perusteiden sekä perustamissopimuksen vaatimusten kanssa. Tätä kohtaa 113 sovelletaan riippumatta siitä, päättääkö jäsenvaltio soveltaa perustetta 7 vai perustetta 8 (ks. kohta 108).

Jos jäsenvaltio ottaa huomioon puhtaan tekniikan, mukaan luettuna energiatehokkaat tekniikat, sen olisi tehtävä tämä soveltamalla joko perustetta 7 tai perustetta 8, mutta ei molempia.

2.1.9. Peruste 9 – yleisön osallistuminen

Suunnitelmassa on selostettava, kuinka yleisö voi esittää huomautuksia. Lisäksi siinä on oltava tiedot järjestelyistä, joiden avulla varmistetaan huomautusten huomioon ottaminen ennen kuin päästöoikeuksien jaosta päätetään.

2.1.9.1. Analyysi

93. Tämä peruste on pakollinen.
94. Jäsenvaltion katsotaan panneen perusteen 9 täytäntöön, jos se selostaa kansallisessa jakosuunnitelmassa, miten yleisö voi esittää huomautuksia suunnitelmaan ja miten se varmistaa, että huomautukset otetaan huomioon. Suunnitelma olisi saatettava yleisön saataville niin, että yleisö voi esittää huomautuksensa tehokkaasti ja varhaisessa vaiheessa. Tämä tarkoittaa, että yleisölle tiedotetaan joko julkisilla ilmoituksilla tai muilla asianmukaisilla tavoilla, kuten sähköisen viestinnän avulla, suunnitelmasta ja sen sisällöstä. Se tarkoittaa myös, että muuta asiaankuuluvaa tietoa on saatavilla, esimerkiksi tietoa siitä toimivaltaisesta viranomaisesta, jolle huomautukset tai kysymykset voidaan toimittaa.
95. Jäsenvaltion olisi varattava huomautusten jättämiselle riittävästi aikaa ja yhteensovittava huomautusten jättämisen määräaika kansallisen päätöksentekomenettelyn kanssa niin, että esitetyt huomautukset voidaan ottaa asianmukaisella tavalla huomioon ennen kuin kansallisesta jakosuunnitelmasta tehdään päätös. Asianmukaisella huomioon ottamisella tarkoitetaan, että huomautukset on otettava huomioon, jos se on tarkoituksenmukaista liitteessä III esitettävien perusteiden tai minkä tahansa muun objektiivisen ja avoimen perusteen kannalta, jota jäsenvaltio on soveltanut kansallisessa jakosuunnitelmassa. Jäsenvaltion olisi ilmoitettava komissiolle kaikista yleisön huomautusten johdosta kansalliseen jakosuunnitelmaan sen julkaisemisen ja komissiolle tehtävän

ilmoituksen jälkeen suunnitelluista muutoksista ennen 11 artiklan mukaisen lopullisen päätöksen tekemistä. Yleisölle on annettava yleisluontoista palautetta tehdystä päätöksestä ja tärkeimmistä näkökohdista, joihin päätös perustuu.

96. Olisi otettava huomioon, että tämän perusteen mukaisen yleisön mahdollisuuden esittää huomautuksia kansalliseen jakosuunnitelmaan katsotaan olevan toinen julkinen kuuleminen. Direktiivin 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti ensimmäisessä julkisessa kuulemisessa esitetyt yleisön huomautukset olisi asiaankuuluvien osin pitänyt ottaa huomioon kansallisessa jakosuunnitelmassa ennen kuin suunnitelmasta ilmoitetaan komissiolle ja muille jäsenvaltioille. Jotta yleisön osallistuminen (kuuleminen ja huomautusten huomioon ottaminen) olisi kokonaisuudessaan tehokasta, ensimmäinen julkinen kuuleminen on erityisen tärkeä. Tämän perusteen yhteydessä esitettäviä sääntöjä olisi sovellettava myös ensimmäiseen kuulemiseen.

Jäsenvaltion olisi ilmoitettava komissiolle kaikista kansalliseen jakosuunnitelmaan sen julkaisemisen ja komissiolle tehdyn ilmoituksen jälkeen suunnitelluista muutoksista ennen 11 artiklan mukaisen lopullisen päätöksen tekemistä.

2.1.10. Peruste 10 – Laitosluettelo

Suunnitelmaan on sisällyttävä luettelo tämän direktiivin kattamista laitoksista ja päästöoikeuksista, jotka niille kullekin aiotaan myöntää.

2.1.10.1. Johdanto

97. Tämän perusteen mukaan kansallisen jakosuunnitelman on oltava avoin. Tämä tarkoittaa, että päästöoikeuksien laitoskohtaiset määrät on julkistettava ja saatettava siten yleisön nähtäville, kun suunnitelma toimitetaan komissiolle ja muille jäsenvaltioille.

2.1.10.2. Analyysi

98. Jäsenvaltion katsotaan täyttävän tämän perusteen, jos se on noudattanut kaikkien direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten luettelointia koskevaa velvoitetta. Näihin sisältyvät laitokset, jotka jätetään väliaikaisesti pois ensimmäisellä jaksolla 27 artiklan mukaisesti, ja laitokset, jotka sisällytetään järjestelmään yksipuolisesti minkä tahansa jakson aikana 24 artiklan mukaisesti.
99. Kuten perusteessa 5 mainitaan, polttolaitoksia, joiden nimellinen lämmöntuotto on yli 20 MW, on useilla sektoreilla. Jäsenvaltion olisi näin ollen mainittava polttolaitoksen sijaintikohteen pääasiallinen toiminta, esimerkiksi "paperi" sellaisen polttolaitoksen kohdalla, joka on osa paperintuotantoprosessia. Jäsenvaltion olisi lueteltava laitokset niiden päätoimintojen mukaan, ja merkittävä kaikkiin tietoihin toimintakohtaiset välisummat.
100. Jäsenvaltion on ilmoitettava kullekin laitokselle myönnettäväksi aiottujen päästöoikeuksien kokonaismäärä ja mainittava kullekin laitokselle 11 artiklan 4 kohdan mukaisesti kunkin vuoden aikana myönnettävä määrä.

101. Direktiivin 11 artiklan 4 kohdassa veloitetaan myöntämään jokaiselle laitokselle osa päästöoikeuksien kokonaismäärästä vuosittain. Näin ollen jäsenvaltio voisi myöntää runsaasti päästöoikeuksia ensimmäisenä vuotena/ensimmäisinä vuosina ja vain vähän päästöoikeuksia kauden jäljellä olevana vuotena/vuosina. Vaihtoehtoisesti jäsenvaltio voisi myöntää ensimmäisenä vuotena/vuosina vain vähän päästöoikeuksia ja kauden jäljellä olevana vuonna/vuosina enemmän päästöoikeuksia. Tällainen lähestymistapa voi johtaa alkuvuosina markkinoiden alhaiseen likviditeettiin, erityisesti jos useat jäsenvaltiot käyttävät sitä. Näin ollen markkinat eivät ehkä pysty antamaan riittävän selkeää hintasignaalia. Tällainen signaali on tärkeä, jotta markkinat voivat antaa direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten toiminnanharjoittajille merkkejä siitä, kannattaako toiminnanharjoittajan toteuttaa toimia paikan päällä vaiko hankkia päästöoikeuksia. Tästä syystä komissio antaa suosituksen kunakin vuonna myönnettävien päästöoikeuksien määrästä.
102. Lisäksi jäsenvaltion olisi periaatteessa myönnettävä kaikille järjestelmään kuuluville toiminnanharjoittajille vastaava, mutta ei välttämättä yhtä suuri määrä päästöoikeuksia vuodessa aiheettoman syrjinnän välttämiseksi (vrt. peruste 5).

Komissio suosittelee, että jäsenvaltio myöntää kunakin vuonna sellaisen määrän päästöoikeuksia, että nämä määrät eivät poikkea merkittävästi oikeuksien tasaisesta jakaumasta kauden aikana.

2.1.11. Peruste 11 – Unionin ulkopuolinen kilpailu

Suunnitelma voi sisältää tietoja siitä, millä tavalla Euroopan unionin ulkopuolisten maiden tai yksiköiden kilpailu otetaan huomioon.

2.1.11.1. Johdanto

103. Euroopan unioni on toistuvasti uudistanut sitoumuksensa noudattaa Kioton tavoitetta. Lisäksi Lissabonissa maaliskuussa 2000 kokoontunut Eurooppa-neuvosto asetti Euroopan unionille strategisen tavoitteen, jonka mukaan siitä on tultava maailman kilpailukykyisin ja dynaamisin tietopohjainen talous, joka kykenee ylläpitämään kestäväää talouskasvua, luomaan uusia ja parempia työpaikkoja ja lisäämään sosiaalista yhteenkuuluvuutta. Päästöoikeuksien kauppa on kustannustehokas väline, joka mahdollistaa, että direktiivin soveltamisalaan kuuluvien teollisten toimintojen kustannukset yhteisön ilmastonmuutosta koskevien sitoumusten toteuttamisessa voidaan pitää alhaisena. Kioton pöytäkirjan täytäntöönpano antaa Euroopan unionin yrityksille mahdollisuuden hyviin lähtöasemiin vaiheittaisessa siirtymisessä hiilipäästöjä rajoittavaan maailmantalouteen, sillä tämän osa-alueen suorituskyky saattaa tulevaisuudessa olla tärkeä kilpailullinen etu, jopa siinä määrin kuin työvoiman ja pääoman tuottavuus tällä hetkellä ovat. Lyhyellä aikavälillä nämä sitoumukset voivat lisätä joidenkin yritysten ja sektoreiden kustannuksia.

2.1.11.2. Analyysi

104. Peruste 11 on vaihtoehtoinen ja sitä olisi käytettävä ainoastaan toimintakohtaisten päästöoikeuksien määrittämiseen, koska Euroopan unionin ulkopuolisten maiden ja yksiköiden kilpailu vaikuttaa kaikkiin tiettyä toimintaa harjoittaviin laitoksiin.

105. Jäsenvaltion ei pitäisi käyttää pelkkää unionin ulkopuolisen kilpailun olemassaoloa syynä soveltaa tätä perustetta. Komission mielestä tätä perustetta olisi sovellettava ainoastaan sellaisissa tapauksissa, joissa direktiivin soveltamisalaan kuuluvan jotakin erityistä toimintaa harjoittavan laitoksen kilpailukyky kärsisi suoraan ja pääasiallisesti EU:n ja EU:n ulkopuolisten maiden ilmastopolitiikkojen välisten merkittävien erojen takia. Ilmastopolitiikkojen eroavaisuuksia arvioidessaan jäsenvaltion olisi otettava huomioon kaikki ne asiaankuuluvat toimenpiteet, joita EU:n ulkopuolisissa maissa toimivat kilpailijat noudattavat, mukaan luettuina vapaaehtoiset aloitteet, tekniset säännökset, verot ja päästöoikeuksien kauppa. Jäsenvaltion ei tulisi arvioida kilpailua ainoastaan sillä perustella, onko kyseessä olevalla maalla määrällinen päästösitoutumus ja onko se ratifioinut Kioton sopimuksen.
106. Jäsenvaltion ei pitäisi ottaa unionin ulkopuolista kilpailua huomioon siten, että tiettyä toimintaa harjoittavien laitosten kilpailuasemaa parannetaan unionin ulkopuolisten maiden kilpailijoihin nähden siten, että niiden kilpailuasema on tämän seurauksena parempi kuin se olisi ilman EU:n päästöoikeuksien kaupan järjestelmää. Olisi otettava huomioon, että tämän perusteen soveltamista väärin perustein voidaan pitää vientitukena, mikä ei ole EY:n perustamissopimuksen mukaista.
107. Jos jäsenvaltion mielestä on tarpeen ottaa huomioon unionin ulkopuolinen kilpailu, sen olisi harkittava kansallisen jakosuunnitelman lisäksi myös muiden vaihtoehtojen soveltamista.
108. Kun jäsenvaltio soveltaa tätä perustetta yksittäisiin toimintoihin, sen olisi pidettävä mielessä, että sovellettaessa pakollista kriteeriä 3 toimintakohtaisesti olisi sellaisille laitoksille, joiden harjoittamilla toiminnoilla on varsin suuret edellytykset vähentää päästöjä, myönnettävä edelleen vähemmän päästöoikeuksia suhteessa päästöjen määrään kuin sellaisille laitoksille, joiden toiminnoista aiheutuvia päästöjä voidaan vähentää ainoastaan vähän.
109. Kilpailun esiintyminen olisi otettava huomioon kansallisessa jakosuunnitelmassa ainoastaan muuttamalla toimintakohtaisten päästöoikeuksien määrää. Perusteiden 1–5 mukaisesti myönnettyjen päästöoikeuksien kokonaismäärää ei pitäisi muuttaa.

Jos unionin ulkopuolinen kilpailu otetaan huomioon kansallisessa jakosuunnitelmassa, perustetta olisi sovellettava ainoastaan toimintakohtaisten päästöoikeuksien määrittämiseen. Päästöoikeuksien kokonaismäärää ei pitäisi muuttaa.

Jos jäsenvaltion mielestä on tarpeen ottaa huomioon unionin ulkopuolinen kilpailu, sen olisi harkittava kansallisen jakosuunnitelman lisäksi myös muiden vaihtoehtojen soveltamista.

3. OHJEITA TILANTEISIIN, JOISSA YLIVOIMAINEN ESTE ON NÄYTETTY TOTEEN

29 artikla

1. Jäsenvaltiot voivat 11 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun kauden aikana tehdä hakemuksen komissiolle lisäpäästöoikeuksien myöntämisestä tietyille laitoksille ylivoimaisen esteen tapauksissa. Komissio ratkaisee, onko ylivoimainen este näytetty toteen, ja jos on, se antaa kyseiselle jäsenvaltiolle luvan ei-siirtokelpoisten lisäpäästöoikeuksien myöntämiseen kyseisten laitosten toiminnanharjoittajille.

2. Jollei perustamissopimuksesta muuta johdu, komissio laatii 31 päivään joulukuuta 2003 mennessä ohjeiston, jossa kuvataan olosuhteet, joiden vallitessa ylivoimainen este on näytetty toteen.

110. Periaatteessa jäsenvaltiot tekevät päästöoikeuksien jakopäätökset ennen kyseessä olevan kauden alkua epävarmuuden välttämiseksi päästöoikeuksien markkinoilla. Direktiivissä annetaan rajattu mahdollisuus, että yhteisön järjestelmän ensimmäisen kauden aikana voidaan myöntää poikkeuksellisissa ja odottamattomissa olosuhteissa ei-siirtokelpoisia lisäpäästöoikeuksia.
111. Direktiivin 29 artikla poikkeaa yhteisön järjestelmän yleisestä periaatteesta, jonka mukaan jäsenvaltiot jakavat päästöoikeudet ennen kyseessä olevan kauden alkua. Ylivoimaisen esteen tapauksia koskevat päästöoikeushakemukset voivat näin ollen aiheuttaa epävarmuutta päästöoikeuksien markkinoilla, ja jos hakemukset hyväksytään, tietyt yritykset voivat saada niistä etua, mikä vaikuttaa jäsenvaltioiden väliseen kauppaan. Direktiivin 29 artiklassa säädetäänkin nimenomaisesti, ettei kyseinen artikla rajoita perustamissopimuksen soveltamista. Komissio harkitsee tarkkaan kaikkien tällaisten päästöoikeushakemusten oikeutusta ja mahdollisia vaikutuksia.
112. Yritykset voivat ottaa vakuutuksen sellaisia riskejä vastaan, jotka saattaisivat lisätä päästöjä. Yleensä vakuutukset eivät kuitenkaan kata ylivoimaisen esteen tapauksia. Komissio ei pidä sellaisia tilanteita ylivoimaisina esteinä, joiden varalta olisi voitu ottaa vakuutus.
113. Ylivoimaisen esteen tapauksia on niiden luonteen vuoksi vaikea ennakoida. Komission mielestä olosuhteet ovat poikkeukselliset ja odottamattomat, jos niiden johdosta laitoksen direktiivin 2003/87/EY soveltamisalaan kuuluvien kasvihuonekaasujen suorat vuosipäästöt kasvavat merkittävästi ja jos tilannetta ei olisi voitu välttää, vaikka kaikki mahdolliset keinot olisi käytetty. Olosuhteiden täytyy olla kyseessä olevan laitoksen toiminnanharjoittajan hallinnan ulkopuolella sekä sen jäsenvaltion hallinnan ulkopuolella, joka jättää direktiivin 29 artiklan mukaisen, kyseisen toiminnanharjoittajan laitosta koskevan hakemuksen.
114. Komission mielestä ylivoimaisen esteen tapauksina voidaan pitää muun muassa luonnonmullistuksia, sotatilaa, sodan uhkaa, terroritekoja, vallankumouksia, mellakoita, sabotaasia ja vandalismia.
115. Ylivoimainen este täytyy näyttää toteen laitoksen tasolla ja tapauskohtaisesti.

116. Direktiivin 29 artiklan soveltamiseen olisi sisällyttävä kunkin laitoksen osalta jäsenvaltion parhaaksi katsoma arvio ylivoimaiseksi esteeksi katsotusta tilanteesta aiheutuvien päästöjen lisääntymisestä ja arvion perusteet.
117. Jäsenvaltion olisi toimitettava 29 artiklan mukainen hakemus komissiolle ylivoimaisen esteen tapahtumavuotta seuraavan vuoden tammikuun 31 päivään mennessä.

LIITE

VUOSIA 2005–2007 KOSKEVAN KANSALLISEN JAKOSUUNNITELMAN YHTEINEN MUOTO

1. PÄÄSTÖOIKEUKSIEN KOKONAISMÄÄRÄN MÄÄRITTÄMINEN

Mikä on jäsenvaltion päätöksen 2002/358/EY tai Kioton pöytäkirjan (soveltuvin osin) mukainen päästöjen rajoitus- tai vähennysvelvoite?

Mitä periaatteita, oletuksia tai tietoja on käytetty päästöoikeuksien kauppaa koskevan direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten osuuden määrittämiseksi jäsenvaltion päästöjen rajoitus- tai vähennysvelvoitteesta (vanhat päästöt kokonaisuudessaan tai sektoreittain, odotettavissa olevat päästöt kokonaisuudessaan ja sektoreittain, edullisin lähestymistapa)? Jos käytetään päästöennusteita, kuvailee ennusteiden laatimisessa käytettyä menetelmää ja oletuksia.

Mikä on jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärä (maksutta ja huutokaupalla jaettavat) ja mikä on näihin päästöoikeuksiin liittyvien kokonaispäästöjen määrä verrattuna päästöihin sellaisista lähteistä, jotka eivät kuulu päästökauppajärjestelmää koskevan direktiivin soveltamisalaan? Eroaako tämä määrä direktiivin soveltamisalaan kuuluvien laitosten päästöjen tämänhetkisestä määrästä? Jos eroaa, antakaa syyt tähän eroavuuteen ja viitatkaa yhteen tai useampaan direktiivin liitteessä III olevaan perusteeseen ja/tai yhteen tai useampaan objektiiviseen tai avoimeen perusteeseen.

Mitä toimintapolitiikkoja tai toimenpiteitä sovelletaan niihin lähteisiin, jotka eivät kuulu päästökauppajärjestelmää koskevan direktiivin soveltamisalaan? Hyödynnetäänkö Kioton pöytäkirjan joustomekanismeja? Jos niitä hyödynnetään, missä määrin, ja mitä toimia on toteutettu tähän mennessä (esimerkiksi asiaankuuluvan lainsäädännön hyväksynnän kiirehtiminen, tarkoitukseen varatut määrärahat)?

Miten kansallinen energiapolitiikka on otettu huomioon jaettavien päästöoikeuksien kokonaismäärää vahvistettaessa? Miten on varmistettu, että jaettavaksi aiottujen päästöoikeuksien kokonaismäärä on yhdenmukainen neuvoston päätöksen 2002/358/EY tai Kioton pöytäkirjan (soveltuvin osin) mukaisten jäsenvaltion tavoitteiden saavuttamiseen tai ylittämiseen tähtäävien toimien kanssa?

Miten on varmistettu, että jaettavaksi aiottujen päästöoikeuksien kokonaismäärä ei ylitä määrää, joka todennäköisimmin tarvitaan liitteessä III vahvistettujen perusteiden tiukkaa soveltamista varten? Miten yhdenmukaisuus neuvoston päätöksen 93/389/ETY mukaisen todellisten ja ennakoitujen päästöjen arvioinnin kanssa on varmistettu?

Selostakaa kohdan 4.1 yhteydessä, miten päästöoikeuksien kokonaismäärän määrittämisessä on otettu huomioon edellytykset, mukaan luettuna tekniset edellytykset, toteuttaa päästöjä vähentäviä toimia?

Luetelkaa 5.3 kohdan yhteydessä ne yhteisön oikeudelliset ja poliittiset välineet, joita tarkasteltiin määrittäessä päästöoikeuksien kokonaismäärää. Ilmoittakaa, mitkä niistä otettiin huomioon ja miten.

Jos jäsenvaltio aikoo huutokaupata päästöoikeuksia, ilmoittakaa huutokaupattavien päästöoikeuksien määrä prosentteina päästöoikeuksien kokonaismäärästä. Ilmoittakaa myös, miten huutokauppa aiotaan toteuttaa.

2. TOIMINTAKOHTAISTEN PÄÄSTÖOIKEUKSIEN MÄÄRÄ (SOVELTUVIN OSIN)

Mitä menetelmää on käytetty toimintakohtaisten päästöoikeuksien määrittämisessä? Onko samaa menetelmää käytetty kaikkien toimintojen yhteydessä? Jos ei ole, selvittäkää miksi toimintakohtaista eriyttämistä pidettiin tarpeellisena. Antakaa myös yksityiskohtaiset tiedot siitä, miten eriyttäminen tehtiin ja miksi tämän ei katsottu suosivan aiheettomasti tiettyjä jäsenvaltiossa toimivia yrityksiä tai harjoitettavia toimintoja.

Jos edellytykset, mukaan luettuna tekniset edellytykset, toteuttaa päästöjä vähentäviä toimia otettiin tässä vaiheessa huomioon, ilmoittakaa siitä tässä ja antakaa yksityiskohtaiset tiedot kohdan 4.1 yhteydessä.

Jos yhteisön lainsäädännöllisten ja poliittisten välineiden käyttöä harkittiin toimintakohtaisten päästöoikeuksien määrittämisen yhteydessä, luetelkaa harkitut välineet kohdan 5.3 yhteydessä ja ilmoittakaa, mitkä näistä välineistä otettiin huomioon ja miten.

Jos unionin ulkopuolinen kilpailu on otettu huomioon, selittäkää miten.

3. LAITOSKOHTAISTEN PÄÄSTÖOIKEUKSIEN MÄÄRITTÄMINEN (+LIITE I)

Mitä menetelmää on käytetty laitoskohtaisten päästöoikeuksien määrittämisessä? Onko samaa menetelmää käytetty kaikkien laitosten yhteydessä? Jos ei ole, selvittäkää miksi samaa toimintaa harjoittavien laitosten eriyttämistä pidettiin tarpeellisena. Antakaa myös yksityiskohtaiset tiedot siitä, miten eriyttäminen tehtiin ja miksi tämän ei katsottu suosivan aiheettomasti tiettyjä jäsenvaltiossa toimivia yrityksiä.

Jos vanhojen päästöjen tietoja käytettiin, ilmoittakaa, onko ne määritetty direktiivin 14 artiklan mukaisten komission tarkkailu- ja raportointiohjeiden tai muiden vahvistettujen ohjeiden mukaisesti, ja/tai onko päästöt todentanut riippumaton tahon.

Jos tässä vaiheessa otettiin huomioon varhaiset toimet tai puhdas tekniikka, ilmoittakaa siitä tässä ja antakaa yksityiskohtaiset tiedot 4.2 ja/tai 4.3 kohdan yhteydessä.

Jos jäsenvaltio aikoo sisällyttää järjestelmään yksipuolisesti laitoksia, jotka harjoittavat liitteessä I lueteltuja toimintoja alittaen kyseisessä liitteessä tarkoitetut kapasiteettirajat, selittäkää miksi, ja antakaa erityisesti tietoja vaikutuksista sisämarkkinoihin, mahdollisesta kilpailun vääristymisestä ja järjestelmän tarkoituksenmukaisuudesta ympäristön kannalta.

Jos jäsenvaltio aikoo väliaikaisesti jättää tietyt laitokset järjestelmän soveltamisalan ulkopuolelle vähintään 31. joulukuuta 2007 saakka, antakaa yksityiskohtaiset tiedot siitä, miten direktiivin 2003/87/EY 27 artiklan 2 kohdan a–c alakohdan vaatimukset täytetään.

4. **TEKNISET NÄKÖKOHDAT**

4.1. **Edellytykset, mukaan luettuna tekniset edellytykset**

Onko perustetta 3 käytetty päästöoikeuksien kokonaismäärän määrittämisessä, vai myös päästöoikeuksien jakamisessa järjestelmän kattamien toimintojen kesken?

Kuvaile menetelmä (mukaan luettuina tärkeimmät oletukset) ja muut lähteet, joita on käytetty toimintojen päästöjen vähennysedellytysten määrittämiseen. Mitä tuloksia saavutettiin? Miten varmistettiin, että myönnettyjen päästöoikeuksien kokonaismäärä vastaa edellytyksiä vähentää päästöjä.

Selostakaa mitä menetelmää tai kaavaa on käytetty myönnettävien päästöoikeuksien määrän määrittämisessä kokonaistasolla ja/tai toimintakohtaisesti ottaen huomioon edellytykset vähentää päästöjä.

Jos vertailuarvoja käytettiin suunniteltujen laitoskohtaisen päästöoikeuksien määrittämiseen, ilmoittakaa käytetyn vertailuarvon tiedot sekä kaava, jota on käytetty laskettaessa suunnitellun päästöoikeuden määrää suhteessa vertailuarvoon. Mikä vertailuarvo valittiin, ja miksi sen katsotaan olevan paras arvio saavutettavissa olevan kehityksen ottamiseksi huomioon? Miksi käytettyä tuotosennustetta pidettiin todennäköisimpänä kehityksenä? Perustelkaa vastaukset.

4.2. **Varhaiset toimet (soveltuvin osin)**

Jos varhaiset toimet on otettu huomioon jaettaessa päästöoikeuksia yksittäisille laitoksille, ilmoittakaa, miten ne on otettu huomioon. Luetelkaa varhaisiksi toimiksi hyväksytyt toimet ja antakaa niitä koskevat tiedot sekä niiden hyväksymistä koskevat perusteet. Osoittakaa, että huomioon otetut investoinnit/toimet johtivat siihen, että järjestelmään kuuluvat päästöt vähenivät enemmän kuin toimen toteuttamishetkellä voimassa olleen yhteisön tai kansallisen lainsäädännön mukaiset vähennykset.

Jos vertailuarvoja käytettiin, kuvaile millä perusteella ryhmiteltiin ne laitokset, joihin viitearvoja sovellettiin. Ilmoittakaa myös miksi kyseiset viitearvot valittiin. Ilmoittakaa sovelletut tuotosarvot ja perustelkaa miksi niitä pidettiin asianmukaisina.

4.3. **Puhdas tekniikka (soveltuvin osin)**

Miten puhdas tekniikka, mukaan luettuna energiatehokkaat tekniikat, on otettu huomioon päästöoikeuksia jaettaessa?

Jos puhdas tekniikka on otettu huomioon, ilmoittakaa mikä puhdas tekniikka ja millä perusteella se on otettu huomioon. Ovatko ne energiantuotantotekniikat, jotka aiottiin ottaa huomioon, saaneet jossain jäsenvaltiossa ympäristönsuojeluun myönnettävää valtiontukea? Ilmoittakaa onko jokin muu teollisuudessa käytettävä tekniikka, joka aiottiin ottaa huomioon, neuvoston direktiivin 96/61/EY määritelmän mukaista ”parasta käytettävissä olevaa tekniikkaa”, ja selostakaa millä tavoin se on erityisen tehokas järjestelmään kuuluvien päästöjen rajoittamisessa.

5. YHTEISÖN LAINSÄÄDÄNTÖ JA TOIMINTAPOLITIikka

5.1. Kilpailupolitiikka (perustamissopimuksen 81 ja 82 sekä 87 ja 88 artikla)

Jos toimivaltainen viranomainen on vastaanottanut toiminnanharjoittajilta ryhmittymän muodostamista koskevan hakemuksen ja jos se aikoo hyväksyä hakemuksen, liittää kansalliseen jakosuunnitelmaan kopio hakemuksesta. Mikä on ryhmittymän prosentuaalinen osuus päästöoikeuksien kokonaismäärästä? Mikä on ryhmittymän prosentuaalinen osuus kyseisen sektorin päästöoikeuksien kokonaismäärästä?

5.2. Sisämarkkinapolitiikka – uudet osallistujat (perustamissopimuksen 43 artikla)

Miten uudet osallistujat voivat tulla mukaan EU:n päästökauppajärjestelmään?

Jos uusille osallistujille on varattu päästöoikeuksien reservi, miten reserviin varattavien päästöoikeuksien määrä on määritetty ja millä perusteella kullekin uudelle osallistujalle myönnettävä päästöoikeuksien määrä on määritetty. Millainen uusiin osallistujiin sovellettava kaava on verrattuna muihin vastaaviin toiminnanharjoittajiin sovellettavaan kaavaan? Selostakaa myös, mitä tapahtuu päästökauppakauden lopussa reservissä käyttämättä oleville päästöoikeuksille. Miten toimitaan, jos reserviin varattujen päästöoikeuksien kysyntä ylittää niiden määrän?

Onko odotettavissa olevien uusien osallistujien määrästä jo olemassa tietoa (maan hankintaa koskevat hakemukset, rakennusluvut, muut ympäristöluvut)? Onko sellaisille toiminnanharjoittajille myönnetty uusia tai päivitettyjä kasvihuonekaasujen päästölupia, joiden laitokset ovat edelleen rakenteilla, mutta joiden tarkoitus on aloittaa kyseessä oleva toiminta vuosina 2005–2007?

5.3. Muut oikeudelliset ja poliittiset välineet

Luetelkaa muut yhteisön oikeudelliset tai poliittiset välineet, joita harkittiin kansallista jakosuunnitelmaa laadittaessa ja selittäkää miten kukin näistä on vaikuttanut suunniteltuun jakoon ja minkä toimintojen osalta.

Onko jonkun tietyn EU:n uuden säädöksen katsottu johtavan väistämättömiin päästöjen vähennyksiin tai lisäyksiin. Jos on, selittäkää miksi päästöjen määrässä tapahtuvan muutoksen katsotaan olevan *väistämätön*, ja miten tämä on otettu huomioon.

6. JULKINEN KUULEMINEN

Miten kansallinen jakosuunnitelma saatetaan yleisön nähtäville huomautuksia varten?

Miten jäsenvaltio varmistaa, että huomautukset otetaan asianmukaisesti huomioon ennen päästöoikeuksien jakamisesta tehtävää päätöstä?

Jos ensimmäisellä kuulemiskierroksella vastaanotetut yleisön huomautukset ovat vaikuttaneet merkittävästi kansalliseen jakosuunnitelmaan, jäsenvaltion olisi annettava tiivistelmä kyseisistä huomautuksista ja selostettava, miten ne on otettu huomioon.

7. MUUT KUIN DIREKTIIVIN LIITTEESSÄ III VAHVISTETUT PEUSTEET

Onko komissiolle ilmoitetun kansallisen jakosuunnitelman laatimisessa sovellettu muita kuin direktiivin liitteessä III lueteltuja perusteita? Jos on, eritelkää mitä perusteita on käytetty ja miten.

Ilmoittakaa myös, millä perusteella näitä perusteita ei pidetä syrjivinä.

8. LIITE I – LAITOSLUETTELO

Toimittakaa seuraavat tiedot taulukon muodossa:

- Kunkin laitoksen tunnistetiedot (esim. nimi, osoite)
- Kunkin laitoksen toiminnanharjoittajan nimi
- Kasvihuonekaasujen päästölupien määrä
- Laitoksen yksilöllinen (EPER) tunniste
- Pääasiallinen toiminta ja tarvittaessa muut laitoksessa harjoitettavat toiminnot
- Kaudelle myönnettävien päästöoikeuksien kokonaismäärä ja erittely vuosittain ja laitoksittain
- Onko laitos: sisällytetty yksipuolisesti järjestelmään, jätetty väliaikaisesti järjestelmän ulkopuolelle tai onko se osa ryhmittymää
- Vuosittaiset tiedot laitoskohtaisesti, ja mikäli päästötietoja käytetään, tiedot niistä päästökertoimista, joita on käytetty päästöoikeuksien jakokaavassa.
- Toimintakohtaiset välisummat ja myönnettyjen päästöoikeuksien määrät